

do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa (Dz.U. L 196, s. 7) — Pojęcie towarów podrobionych — Towary oznaczone wspólnotowym znakiem towarowym, przewożone tranzytem z państwa trzeciego, w którym zostały wyprodukowane, i przeznaczone na rynek innego państwa trzeciego — Telefony komórkowe „Nokia”

Sentencja

Wykładni rozporządzenia Rady (WE) nr 3295/94 z dnia 22 grudnia 1994 r. ustanawiającego środki dotyczące wprowadzania do Wspólnoty i wywozu oraz powrotnego wywozu poza Wspólnotę towarów naruszających niektóre prawa własności intelektualnej, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 241/1999 z dnia 25 stycznia 1999 r. oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 1383/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. dotyczącego działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzanym o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa, należy dokonywać w ten sposób, że:

- towary pochodzące z państwa trzeciego i stanowiące imitację produktu chronionego w Unii Europejskiej prawem znaku towarowego lub kopię produktu chronionego w Unii prawem autorskim, prawem pokrewnym lub wzorem nie mogą być uznane za „towary podrobione” lub „towary pirackie” w rozumieniu rzeczonych rozporządzeń wyłącznie z uwagi na fakt, że zostały one wprowadzone na obszar celny Unii w ramach procedury zawieszającej;
- towary te mogą natomiast naruszać wskazane prawo, a zatem zostać uznane za „towary podrobione” lub „towary pirackie”, jeżeli zostanie udowodnione, że są one przeznaczone do wprowadzenia do obrotu w Unii Europejskiej, przy czym taki dowód zostaje przedstawiony, w szczególności gdy okaże się, że wskazane towary zostały sprzedane klientowi w Unii lub były przedmiotem oferty sprzedaży bądź reklamy skierowanej do konsumentów w Unii lub też gdy z dokumentów lub korespondencji dotyczących tych towarów wynika, że możliwe jest skierowanie ich do konsumentów w Unii;
- aby organ właściwy w zakresie wydania rozstrzygnięcia co do istoty mógł skutecznie zbadać, czy taki dowód został przedstawiony oraz czy zaistniały inne okoliczności stanowiące o naruszeniu powołanego prawa własności intelektualnej, organ celny do którego zwrócono się z wnioskiem o podjęcie działania powinien, jeżeli tylko posiada poszlaki pozwalające podejrzewać, że doszło do wskazanego naruszenia, zawiesić zwolnienie rzeczonych towarów lub przystąpić do ich zajęcia oraz, że
- do poszlak tych można w szczególności zaliczyć: fakt, że nie zostało zgłoszone przeznaczenie towarów, podczas gdy zawieszająca procedura celna, o której zastosowanie wniesiono, wymaga takiego zgłoszenia; brak szczegółowych lub wiarygodnych informacji co do tożsamości lub adresu producenta lub nadawcy towarów; brak współpracy z organami celnymi bądź też ujawnienie dokumentów lub korespondencji dotyczących danych towarów, które pozwalają przyjąć, że może nastąpić skierowanie ich do konsumentów w Unii Europejskiej.

(¹) Dz.U. C 24 z 30.1.2010.
Dz.U. C 37 z 13.2.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 1 grudnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Systeme Helmholtz GmbH przeciwko Hauptzollamt Nürnberg

(Sprawa C-79/10) (¹)

(Dyrektywa 2003/96/WE — Opodatkowanie produktów energetycznych i elektrycznych — Artykuł 14 ust. 1 lit. b) — Zwolnienie produktów energetycznych dostarczanych w celu zastosowania jako paliwa do celów żeglugi powietrznej — Wykorzystanie statku powietrznego w celach innych niż handlowe — Zakres)

(2012/C 32/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Systeme Helmholtz GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Nürnberg

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia art. 11 ust. 3, art. 14 ust. 1 lit. b) i art. 15 ust. 1 lit. j) dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283, s. 51) — Zakres zwolnienia od podatku przewidzianego dla produktów energetycznych dostarczanych w celu zastosowania jako paliwo dla żeglugi powietrznej — Przepisy krajowe ograniczające to zwolnienie do żeglugi powietrznej dokonywanej przez przedsiębiorstwa żeglugi powietrznej — Loty w celach handlowych i prywatnych dokonywane samolotem należącym do przedsiębiorstwa niebędącego przedsiębiorstwem żeglugi powietrznej

Sentencja

1) Artykuł 14 ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej należy interpretować w ten sposób, że ze zwolnienia z podatku od paliw wykorzystywanych do żeglugi powietrznej przewidzianego przez ten przepis nie może korzystać przedsiębiorstwo takie jak strona w postępowaniu przed sądem krajowym, które w celu rozwoju stosunków handlowych używa należącego do niego samolotu w celu zapewnienia transportu pracowników do klientów lub na targi handlowe, gdy ów transport nie służy bezpośrednio świadczeniu przez to przedsiębiorstwo odpłatnych usług lotniczych.

- 2) Artykuł 15 ust. 1 lit. j) dyrektywy 2003/96 należy interpretować w ten sposób, że paliwo używane w celu dokonania lotów do warsztatu zajmującego się konserwacją samolotów i z powrotem nie jest objęte zakresem zastosowania tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 8 grudnia 2011 r. — France Télécom przeciwko Komisji Europejskiej, Republice Francuskiej

(Sprawa C-81/10) (¹)

(Odwołanie — Pomoc państwa — System opodatkowania France Télécom podatkiem od działalności gospodarczej — Pojęcie pomocy — Uzasadnione oczekiwania — Termin przedawnienia — Obowiązek uzasadnienia — Zasada pewności prawa)

(2012/C 32/09)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: France Télécom (przedstawiciele: adwokaci S. Hautbourg, L. Olza Moreno i L. Godfroid)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Gippini Fournier i D. Grespan, pełnomocnicy) Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i J. Gstalter, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 30 listopada 2009 r. w sprawach połączonych T-427/04 i T-17/05 Francja i France Télécom przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił wniesione przez Republikę Francuską i wnoszącą odwołanie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2005/709/WE z dnia 2 sierpnia 2004 r. dotyczącej pomocy państwa udzielonej przez Francję (Dz.U. 2005 L 269, s. 30) – Naruszenie pojęć pomocy państwa i korzyści, związanych z systemem opodatkowania France Télécom podatkiem od działalności gospodarczej za lata 1994-2002 – Naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań – Termin przedawnienia w zakresie systemu pomocy – Obowiązek uzasadnienia i naruszenie zasady pewności prawa

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) France Télécom SA zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Francuska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 148 z 5.6.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 grudnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundespatentgericht — Niemcy) — Merck Sharp & Dohme Corporation (dawniej Merck & Co.) przeciwko Deutsches Patent- und Markenamt

(Sprawa C-125/10) (¹)

(Własność intelektualna i przemysłowa — Patenty — Rozporządzenie (EWG) nr 1768/92 — Artykuł 13 — Dodatkowe świadectwo ochronne dla produktów leczniczych — Możliwość wydania tego świadectwa w przypadku gdy okres, który upłynął między datą dokonania zgłoszenia patentu podstawowego a datą pierwszego pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu w Unii, jest krótszy niż pięć lat — Rozporządzenie (WE) nr 1901/2006 — Artykuł 36 — Przedłużenie okresu ważności dodatkowego świadectwa ochronnego)

(2012/C 32/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundespatentgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Merck Sharp & Dohme Corporation (dawniej Merck & Co.)

Strona pozwana: Deutsches Patent- und Markenamt

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundespatentgericht — Wykładnia art. 13 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczącego dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych (Dz.U. L 152, s. 1) — Możliwość wydania tego świadectwa w przypadku gdy okres, który upłynął między datą dokonania zgłoszenia patentu podstawowego a datą pierwszego pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu we Wspólnocie, jest krótszy niż pięć lat

Sentencja

Wykładni art. 13 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1768/92 z dnia 18 czerwca 1992 r. dotyczącego stworzenia dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych, zmienionego rozporządzeniem (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1901/2006 z dnia 12 grudnia 2006 r. w związku z art. 36 rozporządzenia nr 1901/2006, należy dokonywać w ten sposób, że produkty lecznicze mogą być przedmiotem dodatkowego świadectwa ochronnego, jeżeli okres, który upłynął między datą dokonania zgłoszenia patentu podstawowego a datą pierwszego pozwolenia na dopuszczenie do obrotu w Unii Europejskiej, jest krótszy niż pięć lat. W takim przypadku sześciomiesięczny okres przedłużenia przewidziany w tym rozporządzeniu zaczyna biec od daty obliczonej poprzez odliczenie od dnia wygaśnięcia patentu okresu równego różnicy między pięcioma latami a okresem, jaki upłynął pomiędzy datą dokonania zgłoszenia patentu a otrzymaniem pierwszego pozwolenia na dopuszczenie do obrotu.

(¹) Dz.U. C 161 z 19.6.2010.